

er sikre på, at når vi når frem til 2010, er samtlige de valgløfter, regeringsgrundlaget omtaler, indfriet.

Derfor er det rigtigt, at der ikke er de store overraskelser, lige bortset fra at der er sat en ny dagsorden. Det er rigtigt, at det fantasifulde ikke kommer rent umiddelbart. I forbindelse med pinsepakken sagde man før valget, at der ikke var brug for noget, men efter valget kom den lige op af skuffen. Men den form for overraskelser kommer altså ikke mere, og på den måde er dansk politik blevet lidt kedeligere.

Til gengæld vil jeg sige, at jeg synes, det er betryggende, at mens andre lande kæmper med underskud, meget høj ledighed og lav beskæftigelse, er det, vi kæmper med i Danmark, hvordan vi skal bruge nogle penge, som mange gerne vil bruge flere af. Det er altså en helt anden dagsorden, vi har i Danmark, end den, man har i de fleste andre af de lande, vi normalt sammenligner os med. Vi er et af de tre lande, der har den absolut laveste ledighed, og de tre lande har egentlig den samme lave ledighed; vi har den højeste beskæftigelsesgrad overhovedet; vi er et af de tre lande, der har den absolut laveste gæld, og vi er et af de lande, der har det absolut højeste overskud på betalings- og handelsbalancen, så på alle områder ligger vi altså der, hvor vi kan bruge tid på at diskutere, hvordan vi egentlig kan gøre det bedre, i stedet for at diskutere, hvad vi egentlig skal rette op på for overhovedet at sikre fremtiden.

Det er rigtigt, som det er sagt af mange, at 2010-planen har været regeringens linje, og 2010-planen er stadig regeringens linje; der er ingen ændringer her. Men hvad er hovedindholdet i 2010-planen? Er hovedindholdet 0,5 pct.s vækst eller 60.000 flere i arbejde? Nej, det er værktøjerne, for målet er en halvering af den samlede offentlige gæld i perioden 2000-2010. Det er målet, resten er værktøjer, og de værktøjer håndterer vi.

Der er blevet stillet en række spørgsmål. Når vi målet? Mit svar er: Vi når den halvering. Vi er allerede meget flot på vej til en halvering af den offentlige gæld i 2010. Bliver de vækstrammer, der er sat, overholdt? Ja, regeringen gør det selv. Vi har lagt den linje lige fra starten, at staten skal holde sig inden for den samme ramme, og i virkeligheden er det, der lægges om til, at der skal bruges flere penge til borgernær service.

Hvordan er det så rent faktisk gået? Ja, kommuneaftalerne for 2002 indgik jeg jo ikke, men tager vi 2003 og 2004 og den del af 2005, vi er

nået igennem, har alle aftalerne ligget inden for den ramme, der er lagt i 2010-planen. Både aftalerne og selve budgetterne har haft 2010-planen som forudsætning, som der sådan set også var lagt op til.

Hvis vi ser på, hvordan væksten har været, har den været 0,3 pct. i 2003 og 2 pct. i 2004, og den forventes at blive 0,3 pct. i år. Det er altså et gennemsnit på 0,86 pct. Nu skal vi ikke bruge alt for meget tid på de endelige talstørrelser, men det er sådan, at ifølge 2010-planen skulle det være 1 pct. i 2003, i 2004 skulle det være 0,7 pct., og i 2005 skulle det være 0,5 pct., fordi skattelettelserne skulle finansieres.

Kl. 17.50

Ser man så på tallene, efter at skattelettelserne var finansieret, var der plads til en vækst på i alt 0,73 pct., så differencen i de aftaler, jeg har indgået, er altså på 0,13 pct., og det er historisk lavt. Går man tilbage til 1990'erne, var der en målsætning på 1 pct., men det blev 2,5 pct. i gennemsnit, altså en afvigelse på 1,5 pct., og vi taler altså om en afvigelse på 0,13 i gennemsnit. Så kan man spørge, hvem det egentlig er, der forsøger at ramme linjen i den økonomiske politik. Det er lige nøjagtig regeringen, og regeringen gør det også.

Så kan man diskutere, om det er meget eller lidt at bruge 0,5 pct. Jeg forstår godt, at der kan være mange meninger om det, men her er jeg enig med Det Radikale Venstre – ret skal jo være ret – som siger, at hvis man vil gøre noget forsvarligt, er det jo at lægge et sådant grundlag for den offentlige økonomi, at man undgår rystelser og kan sætte noget i værk og finansiere det uden efterfølgende at skulle trække fundamentale goder tilbage, netop fordi det, man sætter i værk, rent faktisk ligger inden for de rammer, der er lagt for den økonomiske politik.

Vi startede arbejdet med strukturreformen, som kom til at ligge på både den ene og den anden side af et folketingsvalg, og det er vel nok den største samlede reform overhovedet af den offentlige sektor, som dele af Folketinget nogen sinde har spillet med på. Det Radikale Venstre er med på en stor del, og efterfølgende gik også Socialdemokratiet med på det, man gerne ville være med til, bl.a. kommuneinddelingsloven. Det lovprogram, som er blevet vedtaget her i Folketinget, er rent faktisk den største reform nogen sinde af den offentlige sektor.

Det var lagt godt til rette, at der skulle være en afstemning om forfatningstraktaten, men det lå altså ikke inden for den danske regerings mu-